

484. (*Nemtelenek*) Ha beköszönt az angyalok kora, az emberiség visszaandrogünesedik? S ennek előjele a nemi szerepek látszólag káoszós összerendeződése?
485. Nem Istent szeretni, hanem az istenit – mindenben és mindenben. S ez a szeretet teremti meg, tartja életben és állítja pártunkra Istent.
486. Isten nem szorul rá, hogy meggyőzzük igazunkról. Mégis meghallgat mindig – és igazat ad nekünk.
487. Nem azért nem győz a gonosz, mert nincs, hanem mert győzelem sincs.
488. (*Apokrif istenérv*) Nem létezni csak létező tud.
489. Pörkölt a nap. Kétoldalt tikkadt sorban vesztegeltek a házak. Azt hittük, nyár van, pedig csak szerelmesek voltunk.
490. (*Az út vége*) A hajónak a parthoz, a hajósnak Istenhez kell kikötnie.
491. A tenger a hajónak nem birtoka, nem ura és nem ellenfele: társa.
492. A halak is horgonyt vetnek – az egekbe.
493. A fák azért tölthetnek egy egész életet a földbe horgonyozva, mert nincs szükségük látványos útra. Bennük csobog a tenger.
494. Ki várja egy haltól, hogy kikössön? Akkor a szívtől identitást miért?
495. Partok közé szorítva él, mégsem szorong a tenger. Akkor a lélek a világban miért?
496. Nem az a dolgunk, hogy megbocsássuk az égnek a vihart, hanem hogy szeressük a viharos eget. S akkor mi nyerünk bocsánatot.
497. Tolsztoj: *Szergij atya*, Stefan Zweig: *Viráta*. Változatok földi üdvtörténetre – és a bukás boldogságára.
498. Milyen lehetett a nyelv – mielőtt széttört szavakra?
499. Lehet, hogy a képzelet műveit (irodalmat) olvasva az általuk kiváltott érzelem is képzelt lesz?

500. A rendszeresen hallgatott komolyzene talán nem is csak az elmét és az aurát tisztítja ki – de a testet is, mintegy molekulárisan, újrastrukturálja.
501. Ha egy verseskötet nem alkalmas arra, hogy vallást alapítson, mi célja van a létezésének?
502. Egyetlen vers, mely vallást alapít: ki írja meg végre?
503. Mi a biztosítéka, hogy a $2 \times 2 = 4$ fél óra múlva és két kontinenssel arrébb is érvényes matematika lesz?
504. Tiszta lélek: makulátlan sár.
505. Mire hozzászoknánk a testhez, búcsút kell vennünk tőle.
506. (*Pilátus megtérése*) „Mosom sebeim.”
507. (*Vérfürdőszoba*) Támad a Fogk Rém!
508. A költészet mint teográfia. A költők mint teográfusok.
509. (*Párkapcsolat*) Két tudás egy csárdában.
510. A földműves a gabona szolgája? – Igen, ha jól teszi dolgát.
511. Jószátyárnak lenni: főbenjáró öröm.
512. Beszelnénk, beszélgetnénk végre – de csak szavaink vannak. (Szeretet helyett fecseg, mert fél az ember – a szeretettől.)
513. Egymást jelentjük.
514. Verset ír: visszailleszti a szavakat a helyükre.
515. Csöndben megöleljük egymást, mielőtt kárt tennénk egymásban a szavakkal.
516. Arra ébredtem, hogy nem vagyok sehol. – De csak álom volt.
517. Elvagy? – Ne légy. Vagy: légy *jobban*.
518. Az élet rendje azon alapul, hogy az élőlények megeszik egymást. – A betegség, a szenvedés, a halál fölfogható. De ez: Isten elméjét igénylő fejtörő.

519. Károlyi Amy: ahogy a gyász legyőzi benne a derűt; a tapasztalat és a bölcsesség a tudást és a misztikát.
520. Mennyei realizmus: nem leírja, hanem teremti a valóságot.
521. (*Toll, papír, asztal*) Papjára vár a szavak felekezete.
522. A mindenséget megszívlelni: első és utolsó és egyetlen feladatunk. (Annál is inkább, mivel nem feladat.)
523. Mi fán terem a fa?
524. Isten mi fán termése csak Istennek nem megkottyanás. (S bárkinek, akit Isten teremtett.)
525. Sandán és szúrósan nézett, mint egy kancsal kaktusz.
526. Olyan embernek látszott, mint akit nem Isten teremtett. (E gondolatától elszégyelltem magam, s ez a szégyen segített meglátnom benne a teremtményt.)
527. Szolgálni *szabad*.
528. Szabadon engedelmeskedni: ez volna a kulcs – mindenhez?
529. Hallgasd a gondolataidat. – Hogy fecsegnek!
530. A mondatokat súgják (a próza „írja magát”) – a verset csinálni kell (már-már kézműves módon).
531. *Szabad* szemmel: látni.
532. Hiába kérdezek: nem válaszolok. – Hátha rájövök magamtól.
533. Bennem a kérdéshez, benned a válaszhoz van tudás. Egész vagyunk.
534. Mit kérdezhetett Isten, hogy egy világ rá a válasz?
535. Üdvözült pap: a gyóntatófülkében minden bűnre egy sajáttal felel. Végül már csak ő gyón, akárki tér be – így tisztítja meg a közösséget.
536. Túl nagy jelentőséget tulajdonítunk a testnek. Pedig csak a világot uralja. (Túl nagy jelentőséget tulajdonítunk a világnak.)

537. A világnak nem a zene és nem a matematika, hanem a szeretet az anyanyelve. A zene, a matematika: a szeretet formalizálása. (A hangjegyek és a számok legfontosabb tulajdonsága nem az, hogy szonáta és egyenlet lesz belőlük, hanem hogy szeretik egymást.)
538. Tanácstalan volt, mint egy eltévedt fűszál.
539. Tegnap i máánk: szélnek eresztett szélcsend.
540. Míg meg tudlak különböztetni magamtól: messze vagy.
541. Hajót ácsolni – vízből.
542. Minden szavaddal, minden teteddel írod és beteljesíted – az angyalok evangéliumát.
543. E pillanatban is: Isten szíven begyógyult egy seb. Rájönni, mitől: életfeladatnak elég is ennyi.
544. Alszanak-e a fák? S ha igen, miről álmodnak?
545. (*Szabadítsuk ki Szűz Mágiát!*) – De hiszen el se vagyok rabolva – hökkendezett az érintett. – Pipa! – rikkantotta egyöntetűen a hős csapat.
546. (*Pipapoétika*) Nyomot hagy-e egy szöveg ritmusán, tónusán, nyelvi-gondolati állagán, ha pipás szerzője volt (Gárdonyi, Tolkien, Simenon, Grass...)?
547. Félre a szóval – fel a szívvel!
548. Szolgálni a szavak felekezetét.
549. (*Idill*) Öledbe tett kézzel ülni.
550. A történet: a kudarc beismerése. Ha minden megvolna, nem kellene történnie – változnia – semminek. A Tökéletes időtlen, változatlan, örök és öröndetes. (S ha történeteink is: tökéletesek?)
551. Hús vízzel a kezét, tiszta gondolatokkal az elmét, a békesség szavaival a levegőt, zenével és nevetéssel Isten szívet: tisztítsd meg. Most. (S így: mindörökké.)

552. Megváltani Istent: ki ne akarná? (És ki ne tudná?)
553. (*Indián bölcs*) Hallgatag Beszéd.
554. Szelíd arca arról árulkodott: esténként rózsaszirmokat tömköd a pipájába, és sosem gyújtja meg.
555. (*Óceán*) Mennyi sziget! S mindegyik vízből.
556. A tenger mint egyetlen hatalmas kontinens – történetesen vízből.
557. Szégyenemben a Szaturnusz mögé bújtam, hogy ne láss, de te ott is szerettél.
558. Minden part vízre akar szállni. (Ki tudja: éjszaka talán meg is teszi.)
559. Kiszáradt folyómederben sétálni, apokrif hal vagy megkéssett hajó módjára: egy világ utáni aktus is lehet gyönyörű, ha Isten mosolyával az arcunkon tesszük.
560. Nincs világ. Nincs én. Nincs „valami”. Csak Isten van. A többi költészet és elbeszélés.
561. (*Hit*) Tudásnál biztosabb bízalom.
562. (*Skizofrénia*) Modern szubjektum: kettéhasadt – önmagára és a semmire. (Az egzisztencialista szorongás alapképlete volna ez?)
563. A másságot pusztán elfogadni: ártatlan, de kockázatos tévedés. Hiszen e gesztus azt feltételezi: jogomban állna nem elfogadni is a melegeket, a Krisna-tudatúakat, a hóbortos öltözetűeket stb. Holott: ez csak csúf és talmi jog lehetne. (Ráadásul mindenki ugyanolyan, és mindenki más.) – A szabadság határait a mindent felölelő szeretet jelöli ki; a végtelenben. De kijelöli.
564. Csak a szabadjára engedett test enged szabadon. – Hagyd játszani, hogy végre munkához láthass.
565. (*Polifília*) Miért szeretem X. Y. politikust? Mert nincs más út. Akit nem szeretünk: kényszeres démon lesz, vagy holt tárgy, vagy támadékony úr. – Ez volna csak igazán unortodox attitűd,

közéleti hungarikum: szeretettel segíteni bukáshoz a politikai ellenlábast, az értelmetlen vezetőt, a szeretetlenség prókátorát.

566. Nem különös? Azt szeretjük az életben, ami kiragad az életből. (Vers, zene, Isten, alkohol...) (Avagy: az élet igazabb dimenziójába segít át?)
567. (Vajon) Az ember a kutya legjobb barátja?
568. (Mesedíva) Zokogékony Amália.
569. Ki látott már ügyefogyott fát, tehetségtelen madarat, suta tengert? – Betölti célját minden, csak az ember keres és sír. (És ebből a keresésből és sírásból lesznek az ikonok, a kantáták, a zsoltáros versek és a szerelem.)
570. Cinke az ablakpárkányon. Nap nap után, minden délbén. Kitől hozott, s miféle hírt? – Avagy: kinek és hogyan üzenhetnék általa?
571. Talán nem is az idő a negyedik dimenzió (nincs idő, mert van öröklét), hanem a vers. (A túlra-sejtő esztétikum.)
572. Szövetkezz a fénnel: szeress, mosolyogj, építs. A tiszta szavak, mint az ölelés: *angyalláválóok*.
573. Egy átmulatott élet után macskajajjal élni végig a következő: valóban ezt akarod?
574. Tételregény. De adagio vagy allegretto?
575. (Nimformáció) Öljegyzések a voltak lázából.
576. Szepes Mária: *Felhőszobrász*. Beavatástörténetek; betűmágia; tündérzaj.
577. A végtelennél csak a szeretet nagyobb. Meg a szív, amely befogadja.
578. Nincs ég a szereplői fölött; nincs menny a mondataiban. – Ünnepelet író. *Mégis vagy ezért?*
579. Hatalmadban áll lemondani a hatalmadról: van-e fejedelmibb jog?

580. „Képzeld, mit találtam a köldökömben: egy fél elefántot!” „És hol volt a másik fele?”
581. A beszélgetés misztériuma: elég néhány mosolygós szót váltani valakivel, s átíródnak az univerzum kódjai.
582. A szeretet józan mámora – talán az egyetlen gyógyító delírium.
583. Ne túl sokat. Ne túl keveset. És ne túl mértéktelenen. (Kivéve az alkalmakat, amikor sokra, kevésre vagy mértéktelenségre van szükség. – Nem beszélve azokról az esetekről, amelyekben *nincs szükség.*)
584. Szomorú és bölcs dalt énekelt: hangszálai is beleöszültek.
585. Az elfőtt ételt, a félreszabott cipőt, az udvariatlan viselkedést egyhangúlag tesszük szóvá. – Akkor a technikailag (mesterségszerűen) félresikerült verseket miért mentetjük?
586. Nemcsak az író: az olvasó is teremt. Nem mindegy, mit írunk – de az sem, mit olvasunk (újra és újra). Valóságot igéz létre, de legalábbis újrahangolja a kozmosz frekvenciáit minden szó (gondolat, tett).
587. Míg hárfázik (vagy kiskutyát dajkál, vagy boldog), az ördögnek is szíve nő. *Azután elfelejti.*
588. (*Patrícia és a pékek*) Elmeséltem már Patrícia és a pékek történetét? Nem? Hiba volt. De még nagyobb hiba lenne, ha nyilvánosság elé tárnám. Hiszen azzal a szabadságotokat korlátoznám: képzeletetek játékába ártanám magam a valóság véglegességével.
589. (*Felícia esernyője*) Felícia esernyője: varázsernyő volt. Ha kinyitotta, alatta állván minden kívánsága valóra vált, minden gondolata testet öltött. De még előző életében – amikor Siegfriednek hívták, és teliholdkor izgágán rángatózott a bajusza – úgy elvette valahova, hogy ebben az életében egyáltalán nem találta. Igaz, nem is kereste. Eszébe sem jutott. Annyira lefoglalta az élmény, hogy minden kívánsága valóra vált, és minden gondolata testet öltött. Mivelhogy hittel kívánt, derűvel gondolt, szeretetben élt.

590. Nem elég reggel kinyitnod a szemed. A nap minden percében ébredj fel. Légy éber. – Mint egy álomban.
591. Mind tudunk repülni. Csak elfelejtettük, hogyan.
592. Megérteni, hogy egy Haydn-vonósnégyes tünékeny unalmában múlhatatlan harmónia rejlik, s már Beethoven szonátaiban is többre becsülni a robbanásnál a robbanás előtti békét: ez a felnőttkor?
593. Nem írni, hanem hagyni, hogy íródjék. (Aktívan hagyni.)
594. (*Szerelmespár*) Két ágra süt bennük a nap.
595. Az angyalok: társaink. A szentek, a buddhák, a felemelkedett mesterek: gyámolítóink. Isten: nem úr, nem szolga, nem atya, nem barát (bár mindegyik egyszerre); Isten: Isten.
596. (*Gátlásosak tánca*) Cövekbugi.
597. Ő már üdvözült: napvilágnézete van.
598. (*Vita*) Mondom a magadét.
599. (*Metadilemma*) Miért a miért?
600. Babits és Hamvas és Esterházy olvasói (az „irodalombarátok”; az írókkal együtt) mint egy szubkultúra (virtuális közösség, lát-hatatlan klub) tagjai. Ahogy a biliárdkedvelők, fociszurkolók, Star Wars-fanok és Facebook-függők stb. is. Saját világuk van – az ún. valóság azonos értékű alternatívájaként. Nem nemzet, nem lét, nem emberiség: klubok.
601. Párok költészete: kölcsönhatások és különutak. (Weöres Sándor és Károlyi Amy, Báthori Csaba és Balla Zsófia...)
602. Károlyi Amy: gyakran „hanyag” – mert nem hiú?
603. Simone Weil: talán az egyetlen szerző, aki bármikor olvasható. Minden mondata érvényes, minden csillagállás alatt és minden lelkiállapot szorításában. Bizonyára stilisztikai oka is van. (S e stilisztikának nyelven túli eredete.)
604. Akitől minden kitelik: megtelt Istennel a világ.

605. (*Igenország*) A „még nem” és a „már nem” között élünk, a most senkiföldjén, jelenlétünk üres zónájában. Pedig elég volna csak igent mondanunk. Mindenre. – Az a paradicsom.
606. Meglepetésében eltátotta a szívét.
607. Az „utolsó ember” fikcióját sok posztapokaliptikus sci-fi taglalta már. De milyen lehet utolsó fűszálnak lenni? S utolsó mókusnak, verébnek, elefántnak?
608. Bölcsődei gondozónő a rádióban: a mai kisgyerekek nyitottabbak, kíváncsibbak és okosabbak, mint a korábbi nemzedékek. – Ébred a korszak?
609. Ferenc pápa: üldözőink szemében nem katolikusok, adventisták stb. vagyunk, hanem – egyszerűen és egyöntetűen – keresztények. – Az erőszak (a gyűlölet) nézőpontjából mutatja igazi arcát az élet (az élő)?
610. (*Tüsszentéslélektan*) Hapcihológia.
611. (*A helyes ösvény*) Évek óta bolyongtam elveszetten az erdőben. Nem leltem a helyes ösvényt. Akkor találkoztam valakivel, aki ugyancsak eltévedt. Kézen fogtam, és kivezettem.
612. Friss tudományos fölvetés: a csellószviteket és a *Goldberg-variációkat* esetleg nem is Bach, hanem a felesége, Anna Magdalena szerezte. – Hipotézisnek is fölforgatóan gyönyörű. Meghitt szenzáció.
613. (*Kitalált tárgy*) Ha elhagyom magam, lesz a becsületes megtalálóm?
614. A dialógus sosem két monológ összege. Inkább új beszédforma. – Lehet, hogy Isten anyanyelve a párbeszéd? (A polilógus? A polifónia? Végző soron: a hallgatás?)
615. Ha tetszik, korszellemnek és paradigmának hívjuk. Ha nem: divatnak és trendnek. – Nyelvhatalmi játszmák mindenütt. Szóháborús övezetben élünk; pedig szerethetnénk is. A nyelvet, a beszélőt, a hallgatót, a hallgatót.

616. A vízszintes test misztériuma. Máshogy hatnak rá s oszlanak szét benne a kozmikus és mikroenergiák? Ettől a békesség? Az álmok? Az angyali sugalmak derüje?
617. Amerika szabadságszerető, gyermeki nyitottsága – és India spirituális esettség, elesettség. Ha ez a kettő egyesülni tudna! Az emberiség szívében.
618. „Ne haragudj, hogy így viselkedtél.” „Bocsánatot kérek neked.”
619. Csodát lát, aki nekilát – bárminek.
620. Angyalszív-dobbanásnyi idő telt csak el. De ezalatt megszülettem, éltem és meghaltam.
621. Az angyalok *embersége*: végtelen. Ezért angyalok.
622. Nem vagyok semmi jónak az elrontom-bontomolója.
623. Tiszta energiákra tiszta energiákkal válaszol. – Isten? Az univerzum? Az őrangyalod? Vagy egy önkéntes civil egy más dimenziós kultúrából? (Sci-fi ötlet: apróhirdetésben keresik, aki őrangyalnak állna. Egy másik világban.)
624. Egyetlen kudarc se fog ki rajtad, ha örülsz neki.
625. A kérdésed zajától nem hallod a választ.
626. Technológiailag: jó ideje sci-fiben élünk. Spiritual-fictionre volna már inkább szükség.
627. (*Város a hídon*) Értetlen ámulattal néztük, ahogy városukat egy hídon építik föl és lakják be, míg rá nem ébredtünk, hogy magunkat látjuk tükröződni bennük, születés és halál két partja közt öröklétre berendezkedőket.
628. (*Szobrok éjszakája*) Egy éjjel a szobrok elunták tévedéseinket, életre keltek s megindultak Isten országa felé. Reggel csak hátrahagyott anyagi valójuk emlékeztetett ittlétükre; de senkinek sem tűnt fel, hogy a kövekből és bronzokból eltávozott a lélek. Ugyan mi lehetne vakabb a valóságra, mint kőből és bronzból faragott szívünk?

629. (*Fasor*) Mint akik csatasorba állnak – hogy dalokat énekeljenek a békéről.
630. A világ egy pontja, ahol egyszerre minden erő egymásnak feszül – s kioltja egymást. Egyensúly, harmónia, tökéletesség. Isten szíve. *Tétszőlegesen, bárhol.*
631. Időt kaptunk a távolságok megtételéhez; és távolságokat, hogy ne teljék hiába az idő. Különben istenek volnánk. (Vagy nyomorultak.)
632. (*Villám*) Angyalvaku.
633. Lineárisan gondolkodunk. Faltól falig. – Ha egyszer, csak egyszer szert tehetnénk egy *kereszt alakú* gondolatra!
634. (*Művészeteszmény*) Szobrot – de fényből. (Tömör legyen, végleges, kikezdhetetlen – de könnyű és melengetően anyagi.)
635. Olyan kicsi volt, hogy manónak is inkább manóca.
636. (*Személytelenség az irodalomban*) Versben könnyebb „elbújni”. Kihagyások, sejtetések, absztrakciók mögé-közé. A regény óhatatlanul személyesebb, árulkodóbb (a szereplőválasztás, a cselekményszövés, a szavak beszédes bősége...).
637. A terek útvesztőjéből kitaláló pillanat: ez volna a megvilágosodás?
638. Az én legnagyobb fölismerése: a nem-én. (A nem-én teremtet belőlünk szubjektumot? Az önmagára ébredő világ nyelvi-mentális produktuma volna az alanyi ember?)
639. Milyen szerencse, hogy a „vigasztalan”-ban benne rejlik a lényege is: igaztalan.
640. A határon, ahol a gondolat megtorpan, a szónak kell átlépnie – ez volna a vers?
641. Hidegbe fölhúzható, melegben levehető: íme a pulóver csodája.
642. Egy társadalom, ahol mindenki versben beszél. A nyelv eredendően költészet; föl se merül, hogy más is lehetne. (És a

sportmérkőzéseket döntetlenre játsszák, hogy a végén senki ne legyen szomorú. Stb.)

643. „Minden rosszban van valami jó.” És minden rosszban annyi jó van, hogy az már inkább jó, mint rossz.
644. Egy kavicsból, egy faágból, egy mosolyból nem történetet olvasni ki, hanem misztériumot látni benne: ettől volna lírikusi (s nem regényírói) a tekintet?
645. Igaz és hamis: csak két lehetőség. Mi lehet a többi?
646. Az örökkévalóságban, mert nincs idő, történetek sincsenek? (A regény a földi ember művészete – a vers a mennybélié?)
647. (*A menekülő ember*) Zihálva futok; egy élet óta. Erőm fogytán. Megállok. Szembefordulok üldözőmmel. „Azt hiszem, ezt a szívet te hagytad el”, mondja, és átnyújtja, és megy a dolgára, a többi angyal közé.
648. (*Világutazó*) „Helga, merre vagy?”, kérdezte Apa, de Helga akkor már egy másik bolygón volt. Szerencsére Apa vele volt ott is, és a kert, és a világ. Csak Helga tudta, hogy ez egy másik planéta. Boldogabb, szabadabb, angyalibb.
649. Az élet mint alkalom a halhatatlanságra döbbenésre. (Költőnek: alkalom, eszköz, lehetőség, út, alapanyag, ürügy, indok stb. – a vershez, a versíráshoz.)
650. Egyszer egy testet szabadon engedett a gazdája – lélek lett belőle. (A szellem mint fölszabadított anyag. Az anyag mint – leigázott? gyáva? téveteget? – önértékelési zavarokkal küzdő szellem.)
651. A fodorozódás a vízen: kinek a kézírása? (A szél: kinek a lehetete?)
652. Mire vágynak a test? Örömmre. A lélek? Örömmre. S a szellem? Örömmre. – Miért ódzkodunk összehangolni az azonosságokat?
653. (*Vers*) Ékszer, amit az elmében viselünk.
654. Hogy angyal vagy, vagy úgy élsz, mintha angyal volnál; hogy repülsz, vagy csak elképzeled, hogy tudsz repülni; hogy boldog

vagy, vagy csupán fogalmat alkotsz a boldogságról: mi a különbség? Semmi. – De ehhez a semmihez olyan képzeletre, lélekre, jelenlétre van szükség, amilyen a boldog angyaloké.

655. Nem a szárnyak és nem az öröklét, hanem a *legemberibb* vonások tökélye teszi angyallá az angyalt: a tisztaság, a derű, a jóság.
656. Az eső: szótagolt tenger?
657. A patak: a tenger tolmácsa?
658. Milyen absztrakt az ember – az angyalok elevenességéhez, az univerzum személyességéhez, Isten jelenvalóságához mérve.
659. A DNS mint kalligráfia. Kinek, kiknek a kézírása vagyunk?
660. Köszönetet mondani a kisfiúnak (aki voltunk), és a kamasznak (aki maradtunk). Ez focizott, hogy most izomzatunk legyen, az olvasott, hogy fogalmaink legyenek Antigonéről és a Holland Antillákról.
661. *Még mindig* szájhagyomány útján szerezzük értesüléseinket. Hányan olvastunk korabeli iratokat s tudós szakkönyveket a templomos lovagokról, a második világháborúról, a fotoszintézis mibenlétéről? Elfogadjuk azok állítását – könyvben, iskolában, médiumokban –, akik elfogadták azok állítását, akik stb.
662. *(Személyre szabott aranykor)* „Kicsi voltál még, nem emlékezhetsz rá, hogyan győzted le a hetedhétfjú párkányt, és mentetted meg a kancsal kankalint. Elmesélem.” [És elmeséli.]
663. Lát-e égtájat, aki víz alatt él? És hány évszakot ismer a medúza?
664. Lehet-e víz alatt sírni?
665. Játsszunk angyalt: játsszunk!
666. Bármely mondatra igaz: te kezdted el – s az angyal fejezi be.
667. Lehet, hogy a menny is még teremtdőfélben van? S építjük mi is, napról napra?
668. A kozmosz talán csak azért sötét, mert a mindenség fölött épp elröpült egy madár?

669. A kapernaumi százados történetében nem az a csodálatos, hogy méltatlannak véli magát – hanem hogy mégis segítségért fordul Jézushoz, ráadásul a szolgája érdekében. (Ki szolgál kit ebben a históriában?)
670. Isten helyettünk is tudja. Ez az ő ajándéka – és keresztje?
671. Lehetséges-e a visszamenőleges inkarnáció? A múltban újjá-születni? Vagy egy másik teremtésben (világban, dimenzióban) öltetni alakot?
672. Mint egy naprendszeren túli vallás angyala: idegenül járt-kelt a világban, de pillantásával meggyógyította a gyanútlanokat.
673. Szőlőszemre emlékeztetett. Aki a számban lesz borrá.
674. Ha jelet vársz az égtől: már várakozásod is jel.
675. Mennyi steril intimitás a fémek alanytalan jelenlétében! – Egy rézdrótban is élet dobog.
676. (*Egy társadalom*) Egy társadalom abszolút nulla foka alatt minden kimondásra szorul. De a szegénység nem artikulál.
677. (*A láthatatlan erdő*) Azt hittem, sivatagban csatangolok, pedig láthatatlan erdőben jártam.
678. Ha nem süt a nap, süss helyette.
679. Embert próbáló feladat angyalnak lenni. – És embernek? Angyalt próbáló?
680. S ha a mítoszok nem emberi-természeti jelenségeket szakralizáltak – hanem ellenkezőleg: mágikus erőket antropomorfizáltak?
681. Elárasztotta arcát egy könnycsepp.
682. Lehet, hogy tavasszal csak *ihletük* támad, azért virágoznak a fák?
683. A vers – a papír kivirágzása.
684. Láthatatlan a híd, ha hallgat alatta a folyó.
685. (*Még egyszer*) Az élet legszebb alkalmai (a szerelem, a bor, a művészetek, a természetélmény katartikus misztikája) talán

nem is kiszakítanak – paradox módon – az életből, hanem mintát nyújtanak egy valódibb létezésből? Kedvet csiholnak hozzá? S átsegítenének – ha tudnának?

686. (*Alapállás*) A kenyérbe is, melyet megvajazol: légy szerelmes. (Különben halott anyag vesz magához halott anyagot.)
687. Puhán lépdelt, mintha testét nem is hús és csontozat feszítené, hanem orchideaszirmok bélelnék.
688. Ha elkezdesz egy mondatot, mindig lesz, aki befejezi. (Egy barát, egy angyal, egy olvasó – vagy egy csillaggravitációs mezőben meggömbült világakarat.)
689. Isten csak a szerelmesekkel elégedett. – És a boldogokkal. (És a boldogtalanokkal.)
690. Az öntudat szünteti meg az önazonosságot? – Egy kő önreflexiók nélküli tudata, tudatossága: ez volna a mennyország?
691. Mágikus meséket írni. A gyerekeknek. Hogy ne nőjenek fel. És a felnőtteknek. Hogy ne haljanak meg. (És az angyaloknak. Hogy tudják, fontosak nekünk.)
692. A paradicsom *itt* van. Csak be kellene lépnem. De eltorlaszoló (magammal) magam előtt az ajtót.
693. S ha nem is bukott angyal, hanem jótét ördög az ember?
694. Mindenről én tehetek. Kivéve *rólam*.
695. „Találkozunk a tengerparton!” „De melyik tenger melyik partján?” „Nem mindegy? A találkozás a fontos.”
696. Egy darabka part úszik a vízen. Tévedésből nevezzük hajónak.
697. (*Átváltozások*) Az esőt is úgy fogadd: valamikor tenger volt.
698. (*Vers*) Elmebáj.
699. Várni arra, aki vár rád: ez minden találkozás előfeltétele?
700. Magokon, bogyókon, gyümölcsökön élt. Meditált, imádkozott, szeretett. Hindu jógi volt? Tibeti szerzetes? Zen mester? Szúfi

bölcs? Haszid tanító? Indián sámán? Keresztény misztikus?
Táltos? Mágus? Szent? – Definiálhatatlan a *boldog bárki*.

701. A vegetáriánus a kutyájának sem ad húst?
702. (*Művészet*) Ne ön-, hanem istenkifejezés legyen. (S mint ilyen: világbefejezés.)
703. Aki feminista (pacifista, humanista stb.), azaz a nők (a béke, az ember stb.) oldalára áll: harci pozíciót foglal el, s megosztja az eredendő egyet, megbontja a végső egyensúlyt. Csak aki sehova és mindenhova áll és nem áll: az van a helyén. Az nincs.
704. (*Adok-kapok*) Adtam valakinek egy almát, de nem kaptam más-tól almát. Keseregtem, hogy megakadt az univerzum törvénye. De amikor valaki barátságosan rám mosolygott, eszembe jutott, hogy azt az almát barátságosan mosolyogva adtam.
705. Miért nevezzük fotoszintézisnek a fénnel táplálkozás mágiját?
706. Bűnös és bűnöző között csak a törvény nyelve tesz különbséget. Isten szemében egyformán ártatlanok.
707. Nem ez játék, vagy az, vagy némely dolog, vagy minden, hanem: az egész.
708. Hímnem, nőnem, légnem, víznem.
709. Csak olyan irodalmat (olvasni-írni), amely gyógyít/tanít/földe-rít/megvilágosít/üdvözít/*szeret*.
710. Istenre pusztán gondolva is: emberebb az ember.
711. (*Angyalok kora*) Vajon ha spirituális képességek birtokába jutván mintegy angyallá változna az emberiség egy bizonyos hányada, megszolgálná-e a kegyelmet? Szolgálna-e? Vagy felsőbb kasztként tekintve magára szekták, felekezetek, politikai alakulatok képében teljesítene ki egy angelikus disztópiát?
712. A hang a fejedben skizofrénné tesz. És a csend?
713. Isten szomorú, amikor félnek tőle.
714. Engedd szabadon magad.